

zijn te zeggen, dat wij ons collectief mogen verbinden aan ziekenfondsen, want de leiddraad van het hoofdbestuur wijst er uitdrukkelijk op, dat de Maatschappij het contract moet sluiten, waaruit volgt, dat het woord „collectief” gerust kan vervallen en dat een „clubje” van geneesheeren, zonder zich aan het bindend besluit te stooten, geen contract kan aangaan met ziekenfondsen.

In antwoord op de vraag, of wij veilig zijn bij een contract, door onze Maatschappij gesloten, raad ik collega KOCH aan eens af te wachten, totdat hij deze contracten voor zich heeft, dan kan hij beoordeelen, of het gelukt is door de bepalingen van het contract datgene te bereiken, wat wij bij individueele aansluiting aan een ziekenfonds wenschen te bereiken door macht in het bestuur en in de algemeene vergadering.

Wat onze Maatschappij zal moeten doen, indien een ziekewet is ingevoerd, zal zóó zeer moeten afhangen van de bepalingen van die wet, dat wij ons daarover nog onmogelijk kunnen uitspreken.

Dordrecht, 21 Juni 1914.

A. C. VAN BRUGGEN.

II.

Nog slechts een kort antwoord op het ingezonden stuk: „collectief contract” van collega VAN BRUGGEN in het vorig nummer.

Dat het hoofdbestuur en de commissie inzake ziekteverzekering reeds in 1912 in „embryonalen” vorm met een dergelijk plan omgingen, doet niets ter zake: *wij, de leden der Maatschappij, hebben het bindend besluit genomen en niet die besturen!* Met rechtskundige spitsvondigheden en haarkloverijen zijn wij niet op de hoogte! Wij noemen ons fónsdgeneesheer en deelgenoot aan het fonds, al staat onze vakvereeniging tusschen ons en het fondsbestuur, evenals de arbeiders, die door een collectief contract van hun vakvereeniging verzekerd zijn bij een afdeulingsziekenfonds, zich zelf „verzekerden” achten bij dat fonds.

Het *feit* kan collega VAN BRUGGEN niet met mopie woorden wegredeneeren, dat wij principieel afwijken van ons bindend besluit. Willen de leden der Maatschappij dat: welaan, wijzigt dan het bindend besluit, maar doet het ruiterlijk, niet op deze wijze en vooral, geef ons tijd over die gewichtige stof na te denken.

Kampen, 20 Juni 1914.

J. D. C. KOCH.

ARTIKEL 18 EN HET COLLECTIEVE CONTRACT.

In het concept huishoudelijk reglement lezen wij in art. 18: „Geen lid mag deelnemen aan een onderneming, een rechtspersoonlijkheid bezittend lichaam of een instelling op ziekenfondsgebied van welken aard ook, tenzij hij daartoe de goedkeuring van het hoofdbestuur heeft verworven”.

Hierop is door de afdeeling 's-Hertogenbosch en O. een amendement ingediend, waarbij tusschen „van welken aard ook” en „tenzij” wordt ingelascht: „opgericht of gewijzigd na 1 September 1912”.

Om de navolgende reden ontraad ik het aannemen van dit amendement.

Wanneer in een afdeeling zijn lang bestaande dokters-apothekersfondsen en arbeiders-ziekenfondsen, en een afdeulings-ziekenfonds wordt opgericht, dan zullen eerstgenoemde in het afdeulingsziekenfonds worden opgelost. Als nu de collega van het arbeiders-ziekenfonds, als groote voorstander van onze organisatie, zijn verbintenis in de waagschaal stelt door het bestuur voor de keuze te stellen: collectief contract of ontslagneming, en het contract wordt niet aanvaard, dan zou de afdeeling volgens het amendement 's-Hertogenbosch geen verweermiddelen hebben ten opzichte van een deloyale collega, die zich voor het fonds beschikbaar stelde. Dit zou toch zeker

te betreuen zijn; een bindend besluit zou dan door het hoofdbestuur in verband met het gewijzigd art. 18 niet aanvaard worden.

Het kan van belang zijn, dat in een *collectief contract* een bepaling worde opgenomen, waarbij het overgaan van verzekerden uit het afdelings-ziekenfonds in het arbeiders-ziekenfonds onmogelijk of tenminste voorloopig onmogelijk wordt gesteld; in het laatste geval bijv. eerst na een jaar en daarna niet binnen 2 of 3 maanden, nadat de verzekerde voor het afdelings-ziekenfonds bedankt heeft. Men loopt anders de kans, dat de verzekerden uit het vroegere dokters-apothekersfonds (thans opgenomen in het afdelingsziekenfonds) naar het arbeiders-ziekenfonds zullen overgaan, omdat dit hen om verschillende redenen meer zal aantrekken, terwijl zij door de vrije artskenkeuze in het contract hun zelfden dokter kunnen behouden, hetgeen vroeger niet het geval was. Het afdelings-ziekenfonds loopt dus leeg en de affaire kan gesloten worden; dit is toch zeker niet de bedoeling.

Hoorn, 22 Juni 1914.

H. L. E. VAN DEN BERG.

SCHEURING?

De organisatie onzer Maatschappij, zoo gelukkig op de algemeene vergadering te Zwolle begonnen, is in den loop der jaren voortgeschreden tot op een hoogte, die ons met trots mag vervullen. Dank zij deze organisatie werkt zij als een prachtige en krachtige machine, die een belangrijke plaats in ons land inneemt. Dank ook deze organisatie voelt elk lid zich in zijn billijke eischen door het geheel, waartoe hij behoort, gerugsteund en is hij in staat zich te doen gelden op de plaats, die hem toekomt. Zij, die reeds voor hun rechten hebben moeten vechten, zullen diep gevoelen, van hoe groote waarde deze organisatie voor de positie van den stand van geneesheer in het maatschappelijk leven is. Vooral in den strijd tusschen kapitaal en arbeid, die overal broeit, is het noodig, dat onze stand, die met beiden te maken heeft, niet in het gedrang komt en zijn zelfstandigheid weet te handhaven.

Onze zoo georganiseerde Maatschappij van geneeskunde dankt haar kracht, behalve aan een werkzaam en vooruitziend bestuur, aan de eendracht van haar leden. Bijna alle Nederlandsche geneesheeren omvattend, is zij een macht geworden, die tot nut der geheele samenleving, rechten en plichten weet te doen eerbiedigen buiten en binnen eigen kring. De kracht, die van haar uitgaat, toont zich het best in haar bindende besluiten, wier scherppte reeds door meer dan één tegenstander gevoeld werd. Maar deze scherppte berust op de eensgezindheid, waarmede de leden der Maatschappij deze besluiten handhaven, d. i. dus op hun discipline. De algemeene en onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan het zelf gekozen bestuur is dus de grondslag van het nuttige effect onzer goed georganiseerde vereeniging.

Elke afbreuk, die gedaan wordt aan de algemeenheid dezer gehoorzaamheid, zal dit nuttig effect verkleinen en dus de kracht van het geheel verzwakken. Maar door de verzwakking van het geheel komt ook elk lid zwakker te staan. Wie zich dus aan deze gehoorzaamheid onttrekt, pleegt verraad tegenover zijn collega's. Dit kan ter goeder trouw geschieden door een lapsus in het logisch denken en dan is het een vergeeflijke fout, die door vriendschappelijk overleg en redeneering kan en moet worden ongedaan gemaakt. Als echter egoïstische overwegingen de oorzaak zijn van dit gebrek aan gehoorzaamheid, dan moet het woord „verraad” blijven gehandhaafd.

Er zijn machten, die de organisatie onzer Maatschappij en de eensgezindheid harer leden met leede oogen aanzien. Want deze eensgezindheid belet bedoelde machten hun eigen egoïstische plannen te volvoeren en over de geneeskundigen met dit doel te heerschen. Men kan zich verzekerd houden, dat deze machten de waarde van den stelregel *divide et impera* volkomen kennen en dat zij dus op de loer liggen om een wig n onze tot nu toe gesloten gelederen te drijven. Ieder, die zich dus aan de discipline